

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **M. Z.**, narozený dne X, občan Ruské federace,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017, č. j. MV-164479-7/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“), zamítla žalobcovu odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 9. 2016, č. j. OAM-67-50/MK-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl na základě § 42i odst. 6 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; k tomu viz čl. II odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb.), žalobcovu žádost o vydání modré karty.

2. Závěr o nedůvodnosti odvolání odůvodnila žalovaná tím, že po podání žalobcovy žádosti o vydání modré karty, konkrétně k 3. 3. 2016, došlo po telefonické dohodě s poptávajícím zaměstnavatelem - společností S. M. I., s. r. o., IČO X, se sídlem X (dále jen „poptávající zaměstnavatel“) - k vyřazení žalobcem poptávaného pracovního místa z Evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty (dále jen „EVMMK“). V důsledku toho přestalo dříve v EVMMK inzerované pracovní místo splňovat charakter pracovního místa, resp. zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci, jež lze podle zvláštního předpisu obsadit cizincem, který není občanem Evropské unie. Byl tak naplněn důvod pro zamítnutí žádosti dle § 42i odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle žalované byl žalobce v souvislosti s posuzováním žádosti o modrou kartu povinen ze své iniciativy předložit důkazy, kterými by doložil, že ke zrušení pracovního místa nedošlo, což však za řízení neučinil, neboť toliko navrhl provést „dožádání zaměstnavatele“. Stran důvodnosti poslední z žalobcových odvolacích námitek žalovaná konstatovala, že v poměrech projednávané věci nebylo zákonnou povinností správního orgánu I. stupně posuzovat dopady, jež bude mít zamítnutí žádosti o vydání modré karty na žalobcův rodinný a soukromý život.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaná vadně vyložila relevantní právní normy, zejména § 42i zákona o pobytu cizinců, upravující podmínky vydání modré karty, neboť pracovní místo, o které se ucházel na základě údajů zveřejněných v EVMMK v součinnosti s poptávajícím zaměstnavatelem, z hlediska popisu práce i požadované odborné kvalifikace splňovalo zákonné podmínky pro vydání modré karty. To ostatně sám správní orgán I. stupně v rámci prvostupňového řízení nejprve přinejmenším nepřímým potvrzením a svůj právní názor změnil až poté, co mu byla věc k prvnímu odvolání žalobce vrácena žalovanou k novému projednání.
4. V souvislosti se zjišťováním skutkového stavu, představujícího podklad pro shora uvedené právní posouzení důvodu pro zamítnutí žalobcovy žádosti o vydání modré karty, žalovaná dle žalobce zatížila napadené rozhodnutí vadami zakládajícími jeho nepřezkoumatelnost, neboť navzdory absenci odpovídajících důkazních prostředků, v rozporu s § 68 odst. 3 a § 3 správního řádu, vzala obdobně jako správní orgán I. stupně za prokázané, že po datu podání žádosti o vydání modré karty zrušil poptávající zaměstnavatel v EVMMK inzerované pracovní místo na Úřadu práce, nijak nedoloženým telefonátem. Dle informací známých žalobci poptávající zaměstnavatel i nadále hledal pracovníka na údajně zrušené pracovní místo a měl zájem o to, aby toto pracovní místo po vyřízení příslušných úředních povolení obsadil právě žalobce. V návaznosti na tuto žalobní námitku žalobce doplnil, že on sám za účelem odstranění pochybností, týkajících se zrušení v EVMMK inzerovaného pracovního místa, již v rámci řízení v prvním stupni navrhl, aby byl ve věci vyslechnut i poptávající zaměstnavatel, čemuž však v rozporu s § 52 správního řádu nebylo vyhověno. Správní orgán I. stupně i žalovaná vyšly při posuzování skutkového stavu pouze z ničím

nedoloženého závěru o údajně uskutečněné telefonické komunikaci mezi Úřadem práce a poptávajícím zaměstnavatelem.

5. Vadu zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval též v tom, že žalovaná v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 68 odst. 3, § 89 a § 3 správního řádu v odvolacím řízení zcela opominula vypořádat jím vznesenou odvolací námitku týkající se absence posouzení dopadů zamítnutí žádosti o vydání modré karty do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně byl povinen provést toto posouzení v rozsahu kritérií vymezených § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť tato povinnost se obecně vztahuje k vydání jakéhokoliv rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl. Odkázala na skutkové i právní závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí, neboť žalobce v podané žalobě toliko zopakoval odvolací námitky, které byly vypořádány v napadeném rozhodnutí.
7. Při jednání setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2019, č. j. 48 A 27/2017 – 26, v němž se soud zabýval obdobným případem jiného žadatele o vydání modré karty ve vztahu k témuž poptávajícímu zaměstnavateli. Krajský soud přisvědčil argumentaci žalobce a rozhodnutí žalované zrušil z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, pokud jde o vyškrtnutí pracovního místa z EVMMK. Pověřený pracovník žalované naopak poukázal na rozsudek téhož soudu ze dne 24. 9. 2018, č. j. 45 A 27/2017 – 32, v němž se soud zabýval případem dalšího žadatele o vydání modré karty u téhož poptávajícího zaměstnavatele. V tomto případě soud žalobu zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti. Žaloba byla podána ve lhůtě stanovené § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
9. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích shora uvedených žalobních bodů, jimiž byl podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady nenamítané žalobcem, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Ze správního spisu se podává, že se žalobce, občan Ruské federace, žádostí č. 8 671 413 podanou spolu s přílohami dne 16. 5. 2014 na Velvyslanectví České republiky v Moskvě domáhal vydání modré karty pro volné pracovní místo „Inženýr v oboru sítě elektronických komunikací“ zřízené poptávajícím zaměstnavatelem evidované v EVMMK pod č. 7 256 250 744, a to na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 1. 3. 2014. V souvislosti s podáním žádosti o vydání modré karty byl žalobce na Velvyslanectví České republiky v Moskvě vyslechnut. Žalobce vypověděl, že jeho stávající zaměstnavatel, pro nějž v Ruské federaci pracuje, má dceřinou společnost se sídlem v České republice a nabídl mu, aby pro něho v České republice pracoval. Jeho zaměstnavatel plánuje zahájit výrobu elektrotechnických produktů v obci B. v okrese B.. Žalobce měl najímat zaměstnance a

organizovat jejich proškolení. Za tímto účelem žalobce již před datem předmětného výsledku podepsal se zástupcem poptávajícího zaměstnavatele panem A. T. pracovní smlouvu, kterou přiložil k žádosti o vydání modré karty. Žalobce plánoval, že se do České republiky přesune nejprve sám a později se za ním měla přistěhovat i jeho manželka a nezletilá dcera.

11. Po obdržení žalobcovy žádosti správní orgán I. stupně opatřil výpisy z evidencí veřejné správy, mj. z „Evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR“, z níž zjistil, že předchozí žádost žalobce o vydání povolení k pobytu na území České republiky za účelem podnikání byla zamítnuta. Současně správní orgán I. stupně požádal Krajské ředitelství policie Středočeského kraje o provedení šetření v místě sídla poptávajícího zaměstnavatele a v místě předpokládaného výkonu pracovní činnosti žalobce. Orgán Policie ČR provedl požadované šetření ve dnech 18. 7. 2014 a 30. 6. 2015 a konstatoval, že v místě předpokládaného výkonu pracovní činnosti žalobce ani v místě sídla poptávajícího zaměstnavatele nenalezl žádné známky faktického výkonu činnosti uváděné poptávajícím zaměstnavatelem, byť stavebně-technické dispozice budov na uváděných adresách výkon deklarované činnosti do budoucna umožňují. Při druhé z prověrek, provedené za účelem vypořádání námitek žalobce, orgán Policie ČR zastihl v B. pana T., který sdělil, že je prokuristou poptávajícího zaměstnavatele a že výkon činnosti bude poptávající zaměstnavatel moci zahájit až po příjezdu žalobce. Souběžně správní orgán I. stupně také prováděl lustrace EVMMK, kde byla žalobcem poptávaná pracovní pozice evidována jako pracovní pozice obsaditelná držitelem modré karty.
12. Následně správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 15. 10. 2015, č. j. OAM-67-34/MK-2014, zamítl žalobcovu žádost o vydání modré karty dle § 42i odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že žalobce toliko usiloval o vstup na území České republiky a v souvislosti s podáním žádosti předložil podklady, jež co do údajů týkajících se poptávajícího zaměstnavatele neodpovídaly skutečnému stavu věci, neboť poptávající zaměstnavatel nevykazoval žádnou faktickou činnost. Toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 30. 5. 2016, č. j. MV-10542-6/SO-2016, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s tím, že žalovaná správnímu orgánu I. stupně uložila, aby opětovně přezkoumal skutkový stav, a vyloučil tak pochybnosti panující o dosud získaných skutkových zjištěních.
13. Správní orgán I. stupně v dalším řízení provedl kroky k doplnění skutkového stavu, přičemž lustrací EVMMK dne 15. 6. 2016 zjistil, že žalobcem poptávané pracovní místo bylo k 3. 3. 2016 vyřazeno z EVMMK s tím, že poptávající zaměstnavatel aktuálně na uvedené pracovní místo žádného uchazeče nesháněl. V reakci na uvedené zjištění správní orgán I. stupně požádal Úřad práce o vyjádření. Úřad práce sdělil, že poptávajícím zaměstnavatelem nabízené pracovní pozice byly po telefonické domluvě s ním k 3. 3. 2016 zrušeny. Následně správní orgán I. stupně dne 22. 9. 2016 opětovně provedl lustraci EVMMK, a to se stejným výsledkem, a poté prvostupňovým rozhodnutím žalobcovu žádost zamítl. Podané odvolání žalovaná zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Posouzení žalobních bodů

14. Žalobce v podané žalobě uplatnil celkem tři žalobní body, z nichž dva spolu úzce souvisejí. V rámci těchto souvisejících žalobních bodů žalobce napadl (i.) naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání modré karty, (ii.) k němuž správní orgány neučinily dostatečná

skutková zjištění, resp. z nich učinily nepřezkoumatelné závěry. Třetí ze žalobcem uplatněných žalobních bodů (iii.) se také týká tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, která spočívá v absenci řádného vypořádání odvolací námítky týkající se posouzení přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí na žalobcův soukromý a rodinný život.

15. Soud předesílá, že obdobnými věcmi týkajícími se vydání modré karty pro jiné zaměstnance téhož poptávajícího zaměstnavatele se soud zabýval již v rozsudcích ze dne 24. 9. 2018, č. j. 45 A 27/2017 – 32, a ze dne 12. 11. 2019, č. j. 48 A 27/2017 – 26, na což ostatně poukázali účastníci při jednání soudu. Soud ve zmíněných věcech zaujal odlišný právní názor, pokud jde o otázku rozsahu zjišťování skutkového stavu ohledně evidence volného pracovního místa v EVMMK v řízení o žádosti o vydání modré karty.
16. Podle § 42i odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání modré karty zamítne, jestliže se nejedná o zaměstnání na pracovní pozici vyžadující vysokou kvalifikaci, která podle zvláštního právního předpisu může být obsazena cizincem, který není občanem Evropské unie.
17. Podle § 37a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), jež se navzdory toliko formálnímu přesunu z derogovaného § 37b zákona o zaměstnanosti a následným novelizacím § 37a zákona o zaměstnanosti od data podání žalobcovy žádosti do data vydání napadeného rozhodnutí po obsahové stránce nezměnilo, se volným pracovním místem obsaditelným držitelem modré karty rozumí pracovní místo, které nebylo obsazeno do 30 dnů od jeho oznámení krajské pobočce Úřadu práce, s výjimkou pracovních míst úředníků územních samosprávných celků a služebních míst státních zaměstnanců, a současně jde o pracovní místo, pro jehož výkon se vyžaduje vysoká kvalifikace podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Se zařazením pracovního místa do centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty musí zaměstnavatel udělit souhlas.
18. První dva žalobcem uplatněné žalobní body (i. a ii.) soud přezkoumal společně, neboť spolu úzce souvisejí. Žalobcova argumentace vychází z názoru, že vyřazení nabízeného pracovního místa obsaditelného držitelem modré karty z EVMMK nepředstavuje překážku pro to, aby bylo žádosti o vydání modré karty pro takové pracovní místo vyhověno, pokud nabízené pracovní místo, byť vyřazené z EVMMK, i nadále fakticky existuje a poptávající zaměstnavatel má s přihlédnutím ke svým hospodářským potřebám zájem toto místo obsadit osobou ucházející se o vydání modré karty. Podle žalobce byly správní orgány povinny v řízení o vydání modré karty prokazovat důvody vyřazení nabízeného pracovního místa z EVMMK a zjišťovat, zda poptávající zaměstnavatel i nadále na nabízené pracovní místo hledal pracovníka, resp. konkrétně pracovníka žádajícího o modrou kartu.
19. S takto předestřeným právním názorem se soud neztotožnil. V tomto směru je třeba v první řadě uvést, že charakter i účel řízení o vydání modré karty vylučuje, aby byla modrá karta vydána občanovi nečlenskému státu Evropské unie k obsazení pracovního místa, které není inzerováno v EVMMK. Podmínkami pro vydání modré karty uvedenými jak v návěti § 42i odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak i negativně v § 42i odst. 6 písm. c) téhož zákona totiž nejsou jen konkrétní pracovníprávní kvalifikace žadatele ve smyslu § 42i odst. 2 téhož zákona a náplň pracovního místa inzerovaného v EVMMK (tyto podmínky byly v projednávané věci splněny), ale též ryze formální předpoklad, aby bylo

poptávajícím zaměstnavatelem nabízené pracovní místo obsaditelné cizincem, který není občanem Evropské unie. Právě naposled uvedená podmínka pak je dle právního názoru soudu ve smyslu § 37a odst. 3 zákona o zaměstnanosti naplňována povinností zaměstnavatelů evidovat volná pracovní místa obsaditelná držiteli modré karty ve veřejně přístupné evidenci nabízených pracovních pozic, tedy v EVMMK (viz webovou adresu <https://www.mpsv.cz/web/cz/hledani-volnych-mist-1>), která představuje pomyslné formální „síto“, jehož prostřednictvím správní orgány na úseku zaměstnanosti, které EVMMK zřizují a vedou, s ohledem na potřebu zajištění kvalifikovaných pracovních sil regulují pracovní trh a současně i vstup občanů nečlenských států Evropské unie na území České republiky. Právě proto také byla žádost žalobce od samého počátku vázána na konkrétní pracovní pozici dle čísla evidovaného v EVMMK. Možnost vydat modrou kartu pouze na obsazení volného místa evidovaného v EVMMK je pojistkou, aby se svojí povahou privilegovaný proces výběru pracovníků z nečlenských států Evropské unie neodehrával mimo ingerenci orgánů veřejné správy, a nedocházelo tak k účelovému obcházení právních norem upravujících pobyt a výkon zaměstnání na území České republiky pracovníků z nečlenských států Evropské unie.

20. Uvedený závěr o výlučnosti EVMMK jako evidence pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty dále potvrzuje i skutečnost, že vyřazení nabízeného pracovního místa z EVMMK může mít ve své podstatě i sankční či regulační charakter a podle § 37a odst. 6 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, představuje reakci na protiprávní jednání zaměstnavatelů či přemíru nabídky volných uchazečů o zaměstnání na pracovním trhu domácím, resp. pracovním trhu Evropské unie. Okruh důvodů pro sankční či regulační vyloučení nabízeného pracovního místa z EVMMK zákonodárce od data zakotvení institutu modré karty do českého právního řádu postupně rozšiřuje.
21. Z důvodů shora uvedených tak nelze jako nezákonný a z hlediska skutkových zjištění ani jako nepřezkoumatelný kvalifikovat postup žalované, jež existenci překážky pro vydání modré karty žalobci dle § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců bez dalšího dokazování a na základě důkazů patrných ze správního spisu dovodila již z titulu vyřazení nabízené pracovní pozice z EVMMK. Doplnění dokazování správními orgány v návaznosti na důkazní návrhy žalobce by bylo neúčelné, neboť žalobcem navržený důkaz výsledkem pověřeného pracovníka poptávajícího zaměstnavatele nesměřoval k prokázání toho, že nabízené pracovní místo nebylo vyřazeno z EVMMK, ale pouze k tomu, aby byl prokázán přetrvávající zájem poptávajícího zaměstnavatele o zaměstnání žalobce a současně jeho faktická hospodářská potřeba přijmout nového zaměstnance na pracovní pozici, jež by z hlediska pracovní náplně odpovídala pracovnímu místu nabízenému v EVMMK. Jak nicméně soud výše uvedl, lze modrou kartu vydat pouze k obsazení pracovního místa, které vedle materiálních podmínek splňuje i podmínku formální spočívající v evidenci tohoto místa v EVMMK. Závěr o vyřazení volného místa z EVMMK má oporu ve správním spisu, neboť vyplývá z výpisů z EVMMK založených ve správním spisu a byl potvrzen sdělením Úřadu práce. Tyto důkazy pokládá soud za dostatečné, jednoznačně prokazují zrušení pracovního místa v EVMMK, a to způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (prosté tvrzení žalobce o opaku tyto důvodné pochybnosti nemůže přinést).
22. Závěr žalované o vyřazení příslušného pracovního místa z EVMMK není nepřezkoumatelný, nelze o něm ani tvrdit, že by neměl oporu ve správním spisu. Žalovaná nepochybila, pokud skutečnost, zda bylo pracovní místo vyřazeno z EVMMK,

neověřovala i u poptávajícího zaměstnavatele. Neprovedení navrženého důkazu žalovaná řádně odůvodnila.

23. Pro případ, že důkazní návrh žalobce uplatněný ve správním řízení směřoval k prokázání skutečnosti, že volné pracovní místo bylo z EVMMK odstraněno neoprávněně, dospěl soud k závěru, že není na místě v řízení o vydání modré karty přezkoumávat činnost správních orgánů na úseku zaměstnanosti týkající se vedení EVMMK. Nepřísluší správním orgánům na úseku povolování pobytu cizincům posuzovat, zda správní orgány na úseku zaměstnanosti plní své povinnosti v souladu s právními předpisy. Soudní ochrany proti neoprávněnému vyškrtnutí pracovního místa z EVMMK by se mohl domáhat pouze zaměstnavatel, u něhož bylo volné pracovní místo vytvořeno a jenž se snažil prostřednictvím orgánů na úseku zaměstnanosti dosáhnout jeho obsazení, a to v samostatném soudním řízení, nikoliv v souvislosti s přezkumem rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání modré karty. Stav zápisů v EVMMK je věcí vztahu správních orgánů na úseku zaměstnanosti, které tuto evidenci vedou a provádí v ní změny, a zaměstnavatele, jenž jediný je legitimován k ochraně před nezákonným zásahem těchto správních orgánů. Skutečnost, že provádění změn v EVMMK má dopad do konkrétních řízení o žádostech o vydání modré karty, neznamená, že by žalobce byl oprávněn zpochybňovat správnost evidenčního stavu, tedy dovolávat se nezákonného postupu správních orgánů na úseku zaměstnanosti ve vztahu k jeho budoucímu zaměstnavateli. Tento postup má totiž toliko nepřímý dopad do právní sféry žadatele o vydání modré karty, jenž nemá právo na správné vedení EVMMK, nýbrž „toliko“ právo na vydání modré karty při splnění zákonných podmínek, mezi něž ve vztahu k EVMMK náleží toliko faktický stav evidence, jenž byl žalovanou řádně zjištěn. Žalobce, jenž je osobou poptávající zaměstnání, není přímo dotčen na svých právech změnami provedenými v EVMMK. Poptávající zaměstnavatel se o vyřazení pracovního místa z EVMMK dozvěděl nejpozději dne 11. 8. 2016, kdy žalobce podal v této věci vyjádření odkazující se na informaci od poptávajícího zaměstnavatele. Do dne vydání napadeného rozhodnutí ovšem nezjednal změnu (odstup cca 6 měsíců). Pro přiblížení úvah soudu lze poukázat na to, že pokud by žalobce jako podklad pro vydání rozhodnutí o povolení k pobytu předložil výpis z rejstříku trestů, jenž by obsahoval záznam o odsouzení, nebo potvrzení o existenci nedoplatku na daních či na pojistném na sociální zabezpečení, a tyto listiny doprovodil tvrzením, že neodpovídají skutečnosti, jistě by nebylo možné přijmout tezi, že by správní orgány rozhodující o žádosti o vydání povolení k pobytu, resp. následně soudy, byly oprávněny samy si posoudit správnost obsahu těchto podkladů a nezávisle na údajích uvedených v příslušných evidencích samy zhodnotit skutečnosti osvědčené těmito podklady.
24. V návaznosti na bod předchozí pak je třeba doplnit, že žalobcem rozporovaný postup správního orgánu I. stupně (aprobovaný v odvolacím řízení žalovanou), který svůj právní názor na hodnocení žalobcovy žádosti o vydání modré karty dodatečně přehodnotil v reakci na zjištění, že pracovní pozice byla vyřazena z EVMMK, nelze považovat za nezákonný. V rámci řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o vydání modré karty, jakožto rozhodnutí svojí povahou konstitutivní, byl správní orgán I. stupně povinen brát v úvahu veškeré relevantní skutečnosti, jež nastaly třeba až v průběhu řízení, neboť bylo jeho povinností rozhodnout o žádosti na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, a nikoli ke dni podání žádosti (viz např. bod 27 rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79).

25. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
26. Ani třetí ze žalobcem uplatněných žalobních bodů není důvodný. Žalobce předně poukázal na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, která se opomněla vypořádat s jeho odvolací námitkou vytykající prvostupňovému rozhodnutí absenci posouzení přiměřenosti s ohledem na právo na rodinný a soukromý život. K tomu soud uvádí, že žalovaná se s touto námitkou vypořádala, neboť v napadeném rozhodnutí uvedla, že podle § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců nebylo povinností správního orgánu I. stupně posuzovat zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Byť jde o stručné odůvodnění, je z něho bez jakýchkoliv pochybností zřejmé, jak žalovaná na tuto otázku nahlíží.
27. Soud se dále zabýval správností shora uvedeného závěru žalované. Z § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců skutečně nelze dovodit povinnost správních orgánů posuzovat, zda zamítnutí žádosti o vydání modré karty představuje přiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Přístup, že se přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života posuzuje pouze tehdy, když aplikované ustanovení zákona o pobytu cizinců ukládá povinnost tuto otázku zvážit, přijala judikatura, byť s výjimkami (viz níže), již před vstupem v účinnost zákona č. 222/2017 Sb., jenž výslovně stanovil, že přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců se zkoumá jen v zákonem stanovených případech (viz rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 228/2016 – 30). Zákon o pobytu cizinců neumožňuje v souvislosti se zamítnutím žádosti o vydání modré karty zvažovat přiměřenost zásahu takového rozhodnutí do práva na rodinný a soukromý život. To má svoji logiku, neboť jak připomněl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, *„zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. (...) V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“*
28. Výjimky ze shora uvedeného závěru opakovaně dovodil zejména Nejvyšší správní soud, a to s odkazem na přímo aplikovatelný čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), dle kterého bylo povinností správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i v případě některých rozhodnutí, u nichž příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců

tuto povinnost správním orgánům neukládala [např. ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na základě § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 – 53), či ve věci neudělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35)]. Jak ovšem bylo konstatováno především ve shora uváděném rozsudku č. j. 5 Azs 46/2016 – 53, aplikaci uvedených výjimek bylo vždy nutno vázat na konkrétní žalobní námitky, a tedy i na skutkové okolnosti projednávané věci.

29. Žalobce v nyní posuzované věci v průběhu správního řízení neuvedl jediný konkrétní důvod (rodinná situace, zdravotní důvody, otázka stěhování či zachování rodinných vazeb apod.), ze kterého by bylo lze usuzovat, že je zamítavé rozhodnutí o jeho žádosti o vydání modré karty nepřiměřené. Je to přitom právě žalobce, kdo jako jediný může vnést do řízení informace o rodinném a soukromém životě, neboť správní orgány nemají o této sféře života žalobce žádný přehled. Ze zjištění obsažených ve správním spisu naopak vyplývá, že žalobcovi nejbližší rodinní příslušníci (manželka a dcera) žijí v Ruské federaci, neplánují, přinejmenším bezprostředně po vydání modré karty, přestěhovat se na území České republiky. Byť je z kopie cestovního dokladu zřejmé, že žalobce opakovaně jezdil do České republiky (byla mu udělena krátkodobá víza), neplyne ze správního spisu, že by zde žalobce již měl jakékoli hlubší majetkové či sociální vazby nebo že by na území České republiky již před datem podání žádosti o vydání modré karty dlouhodobě pobýval. Ani v řízení před soudem žalobce neuvedl žádný aspekt svého rodinného či soukromého života, který by jej vázal k území České republiky a jenž by potenciálně mohl aktivovat aplikaci čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Za této situace nelze žalované vytýkat, že se nezabývala přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života, neboť napadené rozhodnutí zjevně nemohlo založit kolizi s právem žalobce na rodinný a soukromý život.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. S ohledem na závěry shora uvedené shledal soud žalobcem uplatněné žalobní body nedůvodné, a tak podanou žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce nebyl s podanou žalobou úspěšný a v řízení plně úspěšné žalované, jako správnímu orgánu, jehož činnost je hrazena z veřejných prostředků, nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, jež by svojí výší přesahovaly náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení

soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. prosince 2019

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu